

Yatağına dönünce tekrar sıkıcı düşünceler zihnine doluştu: Sen beş para etmez, anlamsız, önemsiz, acı çeken, hasta ve yoksul biçare bir varlık mısın? Bu karanlık, kasvetli, içini daraltan, sıkıntılı dünyada yaşamak zorunda mısın? Korkuların var, endişelerin var, eksikliklerin var ve de umutsuz ve mutsuzsun. Böylesi bir dünyadan kurtulmanın yolu yok mu?□

Tek çıkar yol olarak ölümü düşündüğün de olmuştur bazen. İyi de nedir ölüm? Bazılarına göre dünyadaki tek gerçektir, bazılarına göre ise canlı bir maddeden cansız bir maddeye geçiştir. Bu kadar basit mi? Evet işte bu kadar basit. Öyleyse ölüm üzerine uzun uzadıya kafa patlatmak da gereksiz değil mi?

“Peki, öldükten sonra ne olacağım, acaba başka bir dünyaya mı geçiş yapacağım, yani böyle başka bir dünya var mı?” diye de sorabilirsin. Başka bir dünyanın olup olmadığına dair kesin bir cevap kimse veremez, ama öldükten sonra ne olacağın belli: Doğmadan önce ne isen o...

“Nerede, ne zaman ve nasıl bir ölüm?” sorusu, insana korku verir. Bu korkuyu unutmak için akla hayale gelmedik çılgınlıklar yapılabilir, inkar yoluna sapılabilir ya da düşüncelerden silmek için yorucu bir çaba harcanabilir.□

Ölümü bir tarafa bırakıp da yaşamın ne olduğunu sorgulasak! Evet, yaşam nedir? Yaşam bir kısır döngü olmasın? Çünkü tatmin edilmeyi bekleyen dürtülerimiz var, arzularımız var ve biz bunları gidermenin yolunu arayıp buluruz, kendimizi tatmin ederiz, yani doyuma ulaşırız. Doyuma ulaşmanın sonunda bir cansıkıntısı sarar bizi ve tekrar dürtülerimiz, arzularımız için arayışa geçeriz. Bu bir kısır döngü değil midir?

Hayat bir film olmasın! Hayat bir filmse sen bu filmde ne olacağına karar verdin mi? Oyuncu mu, seyirci mi yoksa yönetmen mi? Evet karar vermen gerekiyor ama sen “hayat denilen bu film, çile dolu” diyerek isyan ediyorsun. Bir düşünsen, bir düşünsen... Çilelerden yararlanarak da hayatı daha zevkli yani yaşanır bir hale getirmenin yollarını bir düşünsen!

Ve bu evden kaçmaya karar verdin. Nereye mi? Fark etmez, neresi olursa.

Gece bitti, sabah oldu. Günlerden Cumartesi, aylardan Kasım'dı. Giyindin, ayaklarının

Dilsiz Fahişe-6

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Pazar, 22 Aralık 2019 14:56 -

ucuna basarak odandan dışarı çıktın, yatak odasından horultular geliyordu. Az sonra da sokaktaydın. Güneş henüz doğmuş olmasına rağmen ısıtıcıydı. Gökyüzü açıktı, tek bir bulut bile yoktu. Hafif bir rüzgâr yanaklarını yalıyordu. Sokakta bir yaşlı köpekten başka canlı yoktu. Yanından geçerken bu köpek senin gözlerinin içine bakarak kuyruğunu sallıyordu. Senden yiyecek istiyor. Yok ki veresin!

Caddesin, az da olsa trafik var; birkaç da insan. Homurdanarak hızla geçip giden otomobillerin arkalarından siyah, gri, beyaz hatta bazısından mavi duman çıkıyor. Arada bir fren sesleri de duymaya başladığında bir yaya geçidine yaklaştığını anladın. Az sonra da oradaydın ve karşıya geçecektin. Butona bastın, “Lütfen bekleyin lütfen bekleyin “□ sesi geldi. Sesi duymasan da bekleyecektin zaten; karşıdaki yayalara kırmızı yanan ışığı görünce geçmezdin. Sen beklerken iki kişi daha geldi geçide. Aceleleri olmalı ki senin önüne geçip beklemeye başladılar. Karşıda yanan yeşil ışığı görüp “Şimdi geçebilirsiniz, şimdi geçebilirsiniz” sözünü de duyunca önündekilerle beraber yürümeye başladın. İki-üç adım atmıştın ki önündekiler aniden durdular; sen de. Acı bir fren sesi tüylerini diken diken etti, önündeki iki kişiyi bir otomobil sıyrarak geçti. Çıglıklara küfür karıştı ve otomobil kısa sürede uzaklaştı. Sağa sola bakarak, derin derin nefes alarak yürümeye başladınız ve karşı kaldırıma ulaştınız.

Caddedeki mağazaların hemen hemen tamamı kapalıydı. Gündüz olmasına rağmen çoğunun aydınlatma ışıkları yanıyordu. Açık olanlar mekanlar; işkembe salonu, börekçi, çay ocağı, kiraathane ve bir de tekel maddeleri satan büfeydi. Kaldırımda yürüyen insan sayısı dakikalar geçtikçe artıyordu.

Ayakların seni mezarlığa götürdü. Babanın mezarının yanındasın. Mezarın üzerinde otlar bitmiş, elinle bunları okşadın. Mezarlıkta senden başka kimse yok. Etrafa bakındın, evet yok, kimse yok.

Babanın mezarı üzerine uzandın ve:

-Baba, beni yanına al; n'olursun babacığım beni yanına al, dedin.□

Ağlamak istiyordun, ağlayamıyordun. Gergindin. İçin daralıyor, nefes almada güçlük çekiyordun. İsteğini birkaç kere tekrarladın, gözlerini kapatıp bekledin. İşte babanın hayali belirdi. Ama babanın suratı asıktı, bugüne kadar babanı sana bu suratla bakarken hiç görmemiştin. Kızmış olabilir miydi? Neyse ki bu asık suratlı hali fazla sürmedi, hafifçe gülümsedi, gözlerini kıstı çünkü konuşurken gözleri hep kısık olurdu:

-Sevgili kızım, böyle düşünmen beni üzüyor. Sen daha çok gençsin, önünde yaşaman

Dilsiz Fahişe-6

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Pazar, 22 Aralık 2019 14:56 -

gereken uzun yıllar var. Evet, hayat bazen fırtınalıdır, bulutludur, yağmurludur, karanlıktır. Ama üzülme, hep böyle devam etmez. Bazen de ortalık aydınlanır ve güneş tatlı yüzünü gösterir. Yaşayan her insan aslında bir oyun oynuyor. Sen de öyle. Ayrıca hayatın da bizimkinden farklı, kendine özgü bir oyunu var ve hayat oyununu, oynamasını bilmeyene oynar. Başkaları yüzünden mi kötümser düşüncelere kapıldın? Bazen hak etmediği halde bazı insanları hayatımıza alırız, hak etmediği halde hayatımızdan çıkardıklarımız da vardır. Sonuçta insanız ve hatadan münezzehe değiliz. Hayatı istersen bir roman olarak düşün ama başkalarından senin hayatının romanını yazmasını bekleme; otur kendin yaz. Kimse okumaz diye de tasalanma; çünkü okunup okunmaması da o kadar önemli değildir. Ya da istersen hayatı bir tiyatro olarak kabul et ama her insanın, bu hayat tiyatrosunun son perdesini tek kişilik bir oyun olarak oynamak zorunda olduğunu da bil. Ölümü sen arayıp bulma, o nasıl olsa bir gün seni bulacak. Hangi şartlar altında olursa olsun, hep hayatta kalmak için diren, mücadele et, gerekirse savaş. Yaşayacaksın kızım, yaşayacaksın. Bana söz ver. Söz mü?

Bu soruya cevap vermedin, kendinde yaşama gücü bulamıyordun ki olumlu bir cevap veresin. Bir müddet sonra baban bir kere daha tekrarladı sorusunu; bu sefer sesi daha sertti:

-Söz mü güzel kızım, söz mü?

-Tamam söz babacağı, dedin ve babanın hayali gözlerinin önünden kaybolup gitti.

Tekrar babamın hayalini görür müyüm diye bekledin, göremedin. Buraya geldiğinde gözlerinden dökemediğin yaşlar akmaya başladı; aktı, aktı. Rahatladın. Mezarın üzerinden ayağa kalktın. Güneş, tependeydi, öğlen olmuştu. Mezardaki otları okşadın, okşadın ve oradan ayrıldın. Birkaç adım attıktan sonra durdun, arkana bakıp babana el salladın.

(Devam edecek...)